821.174-31
Ta 300

Vāka dizaina autors *Arnis Kilbloks*
Vāka attēls – *Santa Bērziņa*

Guntis Tālers

SESTDIENAS KUNGS

Apgāda vadītāja *Vija Kilbloka*
Projekta vadītāja *Bārbala Simsone*
Redaktore *Daina Grūbe*
Korektores *Evija Stikute*, *Patrīcija Šteinberga*
Mākslinieciskā redaktore *Inguna Kļava Švanka*

Apgāds Zvaigzne ABC, SIA, K. Valdemāra ielā 6,
Rīgā, LV-1010. Red. nr. L-4305.
Jelgavas tipogrāfija

Šis ir ar autortiesībām aizsargāts darbs. Darba reproducēšana
vai jebkāda cita neatļauta izmantošana ir autortiesību pārkāpums.
Par autortiesību pārkāpšanu ir paredzēta atbildība Krimināllikuma 148. pantā.

© Guntis Tālers, 2023
© Literārā apdare, izdevums, mākslinieciskais noformējums,
Apgāds Zvaigzne ABC, 2023
ISBN 978-9934-31-713-2

SATURS

Ievads.....7
1. nodaļa. Slepenais uzdevums.....15
2. nodaļa. Vilberts.....34
3. nodaļa. Balsis.....56
4. nodaļa. Kontakts.....72
5. nodaļa. Vecais Driķis.....95
6. nodaļa. Losis.....109
7. nodaļa. Lellīte.....131
8. nodaļa. Uguns rituāls.....149
9. nodaļa. Nepatīkami ciemiņi.....169
10. nodaļa. Negaidīts atvaļinājums.....187
11. nodaļa. Kempings.....203
12. nodaļa. Zaudētais klients.....223
13. nodaļa. Vakara sarunas.....237
14. nodaļa. Mironis ir prom.....253
15. nodaļa. Nāves baroni.....273
16. nodaļa. Ilmārs dusmojas.....290
17. nodaļa. Aplis noslēdzies.....310
18. nodaļa. Mākslinieka midzenis.....329

19. nodaļa. Skovalde 346
20. nodaļa. Cilvēks skapī 369
21. nodaļa. Naksnīgas tikšanās 393
22. nodaļa. Sestdienas kungs 410
23. nodaļa. Loa 433
24. nodaļa. Helga 452
25. nodaļa. Sadursme 471
27. nodaļa. Dzimšanas diena 501
Pēcvārds 526

IEVADS

Sestdiena, 31. marts

Ilgi gaidītais pavasaris šogad nāca lēni un negribīgi, februāra bargā sala apnikušos ļaudis pakaitinot vien ar pāris cerīgiem atkušņiem marta vidū, bet tad atkal vienaldzīgi novēršoties, lai atdotu savas pozīcijas ziemai. Diena pirms kristīgajām Lieldienām solījās būt pavisam nelādzīga – sestdienas, 31. marta rīts atausa, virpuļojot slapjam sniegam, kas pa nakti jau bija paguvis izveidot uz ielām biezu kārtu.

Pilnīgi nelaikā, Lonija nīgri sprieda, raugoties pa virtuves logu baltajā pagalmā, kur novietotās automašīnas slēpās zem svaiga sniega cepurēm. Tieši šodien viņai paredzēts tik daudz dažādu pirmssvētku darīšanu, kur bez auto nekādi neiztikt. Vajadzēja pagūt līdz tirgum, lai iegādātos lauku olas, kartupeļus un cūkas karbonādi, tad jāiegriežas lielveikalā sapirkt vēl lērumu produktu plānotajam svētdienas mielastam, kad no Rīgas atbrauks Sinta ar savu puisi. Un vēl jāpaspēj uz frizētavu. Jāsapoš māja. Bet vakarā ar draudzeni Lilitu norunāts aizbraukt uz nakts dievkalpojumu. Tur jāierodas ļoti laicīgi, jo viņām uzlikts par pienākumu veikt dažus sagatavošanās darbus baznīcā. Kā gan to visu paspēt bez auto? Jā, būs vien jāsēžas pie

stūres. Nāksies iet lejā un tīrīt nost slapjo, šļurīgo kārtu no mašīnas jumta.

Kaut gan Lonija uzskatīja sevi par tīri prasmīgu autovadītāju, viņai riebās braukt šādā laikā. Riepu protektori ātri vien aizķepējās ar mīksto sniegu, un pagriezienos mašīna varēja pavisam negaidot kļūt nevadāma. Bet neko darīt – Vilberts ar savu auto jau kopš paša rīta bija aizskrējis uz viņu lauku īpašumu, ko viņi dēvēja par rančo. Teicās iztīrīt pagalmu no sniega, izkurināt māju, lai galīgi neizdziest, pārbaudīt, vai viss ir gatavs rīt paredzētajai pirtī iešanai. Tā bija tāda jauka ģimenes tradīcija, ko viņi centās uzturēt arī pēc tam, kad Sinta pārcēlās uz galvaspilsētu, – ik svētku dienu atzīmēt ar kopīgu pēršanos un mielastu viņu ārpilsētas īpašumā. Vilberts vienmēr ļoti rūpējās, lai rančo valdītu ideāla kārtība, bet šoreiz, gaidot ciemos savu, kā pats jokojot izteicās, nākamo znotu, droši vien darbosies un rosīsies augu dienu, lai viss būtu perfekti.

Lonija ieslēdza televizoru, atrada vakardienas ziņu ierakstu un, baudot rīta kafiju, noklausījās laika prognozi brīvdienām.

Nekā iepriecinoša. Lieldienās solīja sasalstošu lietu, slapju sniegu, puteni un spēcīgu vēju. Pilns komplekts. Jāpiezvana Sintai un stingri jānobrīdina, lai nemaz nedomā braukt ar mašīnu. Tādā laikā labāk ar vilcienu. Drošāk. Tikai stundas brauciens, un Lonija ar Vilbertu abus ciemiņus sagaidīs stacijā.

Bet vispirms, lai sazinātos ar meitu, jātiek pie telefona. Tas ir viņas šīsdienas uzdevums numur viens. Jaunajā, modernajā aparātā, ko viņa iegādājās tikai pirms pāris nedēļām, kaut kas bija sagājis galīgi grīstē, un skārienjutīgais ekrāns atteicās paklausīt pirkstu komandām. Pats

trakākais – aparātu nevarēja ne izslēgt, ne restartēt. Pilnīgs atteikums sadarboties. Vispirms viņa ar niķīgo tālruni devās uz mobilo sakaru operatora klientu centru, bet pēc īsas un visai nervozas sarunas saprata, ka garantijas remonta procedūra būs neadekvāti ilga. Tad Lonija paziņoja pārdevējai, ka vēl padomās, ko darīt, un devās pa tiešo uz mazo darbnīciņu turpat lielveikalā. Jauns, atsaucīgs puisis uzklausīja viņas bēdu stāstu, saprotoši palocīja galvu un, uzdevis dažus jautājumus par to, vai viņa pēdējā laikā veikusi kādas lejuplādes vai pirkumus internetā, izteica pieņēmumu, ka, visticamāk, vaina būšot programmatūrā.

– Es domāju, nekas sevišķs, – viņš sacīja un iedrošinoši smaidīja. – Tādi gadījumi jau ir bijuši. Iedošu šodien mūsu speciālistam, lai paskatās un atbloķē. Rīt varēsiet nākt pakaļ.

Tik ātrs risinājums un nosauktā pakalpojuma cena Lonijai šķita pieņemama. Un, kad puisis apsolīja, ka atbloķēšana nekādā veidā nebūs pretrunā ar garantijas noteikumiem, viņa labprāt piekrita piedāvājumam un atstāja savu dārgo, jauno aparātu servisā.

Padzērusi kafiju, Lonija silti saģērbās, nogāja pagalmā, dažas minūtes čakli darbojās ar sniega tīrāmo slotiņu, atbrīvojot mašīnas jumtu un stiklus no ķepīgā, kūstošā sniega, un devās uz servisa darbnīcu. Tālrunis patiešām bija salabots. Viņa pateicās, samaksāja par pakalpojumu, ieslēdza telefonu un turpat no lielveikala piezvanīja Vilbertam.

– Nu re, sauļuk, atkal esmu mobila, – viņa priecīgi paziņoja. – Kā tev tur? Nav viss galīgi aizputināts? Kopš tavas dzimšanas dienas neesam bijuši...

– O jā! Ir ko darīt! – vīrs atsaucās, mazliet aizelsies. Laikam tieši šobrīd darbojās ar sniega lāpstu. – Būs ko noņemties līdz pat vakaram, es tā domāju. Tā ka nāksies tev iztikt bez manis kādu brīdi. Tiksi galā?

– Jā, jā, protams, sauļuk, dari, kas jādara, gan jau es visu pagūšu. Bet nekavējies pārāk ilgi. Ziņās sola pavisam nejauku laiku.

– Labi, sarunāts, līdz tumsai centīšos paspēt. Kas bija ar to telefonu?

– Ēē, precīzi nezinu, it kā programmu dēļ uzkāries, bet tagad viss atkal kārtībā. Man darbnīcā atbloķēja. Perfekti strādā, ātri, nekas neķeras. Kādreiz vajadzēja nedēļu gaidīt, veda uz Rīgu, tagad tepat tiek ar visu galā. Labi, beigšu pļāpāt! Man te visu laiku nāk signāli par īsziņām, droši vien draudzenes nocietušās; zini kā – veselu diennakti bez sakariem, tā taču mūsdienu sievietei īsta traģēdija! – viņa smējās. – Nu labi, paskatīšos, kādas svarīgas lietas viņas man te sasūtījušas, un tad skriešu tālāk, man taču vēl uz tirgu jāpaspēj, kamēr tur viss nav izpirkts.

Viņi atvadījās. Lonija, soļojot uz autostāvvietu, pa ceļam turpināja darboties ar tālruni, steigšus pārskatot no paziņām un kolēģēm saņemtās ziņas.

* * *

Brauciens pēc iepirkumiem bija veiksmīgs, plānotie produkti nu gulēja bagāžniekā, sakrauti daudzajos plastmasas maisiņos. Arī snigšana beidzās, un aktīvā auto plūsma pašķidro, pelēcīgo putru uz ielām ātri vien sašķaidīja un pārvērta peļķēs. Brāzmainais, saltais vējš izdzenāja drūmos mākoņus, un pavasara saulīte kausēja pēdējās ziemas nedarbu paliekas. Īsa atelpa pirms sniegputeņa atgriešanās, par ko brīdināja laika ziņās.

Lonija atgriezās mājās, stiepjot smagos produktus. Visa kā bija sagādāts tik daudz, ka nācās nest uz dzīvokli vairākos piegājienos. Apjomīgi un dārgi. Toties divās gaidāmajās svētku dienās trūkumu viņi nejutīs un galds allaž būs pilns, kā jau kārtīgā latviešu saimē pieņemts. Sintas ierašanās, iepazīšanās ar viņas draugu, tad vēl Lieldienas – trīskārši svētki Štālu ģimenē.

Lonija aši noģērbās un sāka šķirot pirkumus pēc piederības. Sausās brokastis, auzu pārslas, milti un garšvielas nonāca sienas skapī, dārzeņi – īpašās kārbās vēsajā kambarī, gaļas un piena produkti, pamatīga putukrējuma torte, pāris pudeļu dzirkstošā vīna un dažas bundžas alus Vilfreda lietošanai – ledusskapī.

Tagad viņa iemarinēs gaļu rītdienas grilēšanas pasākumam un steigsies pie friziera.

Lonija aši atplēsa karbonādes iepakojumu, nometa pāris kilogramu smago gabalu uz griežamā dēlīša, atrada atvilktnē lielo, asi uztrīto nazi un ātrām, precīzām kustībām sagrieza gaļu vienāda lieluma šķēlēs, kuras tūliņ nonāca prāvajā emaljētajā katlā.

Tā, tagad svaigi spiesta citrona sula, paciņa malto piparu, čili mērce, tomātu pasta... Viņa cītīgi jauca un maisīja katla saturu, līdz gaļa bija iemarinējusies tik mīksta, ka jau prasīties prasījās uz grila. Rīt tā būs vienkārši izcila. Kad sāks cepties, viss viņu lauku īpašums kārdinoši smaržos tā, ka kaimiņiem siekalas tecēs. Kaimiņš, vecais biteneks, droši atskries, atnesīs, kā vienmēr, burciņu pērnā medus, par to tiks karaliski pacienāts ar gaļu un vīnu...

Atkal ievibrējās tālrunis.

Lonija noslaucīja marinādē izmirkušās rokas un paraudzījās. Ziņa no Mārītes Libertes. Ko tad šai nez vajag pirmssvētku dienā? Mārīte bija viena no Vilberta grāmatvedības

ārpakalpojumu firmas darbiniecēm. Parasti viņa, tāpat kā pārējās grāmatvedes, ar Loniju tikpat kā nekomunicēja, bet lielākoties pa tiešo sazinājās ar pašu Vilbertu.

Viņa atvēra ziņu.

"Sveika, Lonij!" rakstīja grāmatvede. "Atvaino, ka iztraucēju brīvdienās. Vilberts mani lūdza sagatavot un līdz Lieldienām atsūtīt mesendžerī vienu dokumentu. Tikko pabeidzu, bet tagad viņam atslēgts telefons, un man pašai jāskrien uz pasākumu, atpakaļ būšu tikai vēlu naktī. Varbūt varu palūgt, lai pārsūti viņam? Liels paldies jau iepriekš, un priecīgas Lieldienas!"

Un pielikums ar failu.

Lonija neizpratnē sarauca pieri. Nu labi, viņa nosūtīs, protams. Kaut gan, ja tā padomā, jocīga tā Mārīte. Vai tad nevarēja sūtīt uz e-pastu? Un arī tajā pašā mesindžerī – ja adresāts kādu brīdi nav pieejams, sūtāmais ziņojums taču nekur nepazūd, gaida kaut kur virtuālās telpas džungļos, līdz kanāls uz vajadzīgo adresi atveras... Bet lai! Grāmatvede, kundze jau pensijas vecumā, varbūt ar modernajām tehnoloģijām ir uz "jūs". Lonijai taču nav grūti palīdzēt. Ar dažām ātrām kustībām viņa izvēlējās pārvirzīšanas funkciju un nosūtīja pielikumu.

Tā. Tagad laiks ķerties pie pārējiem darbiem!

* * *

Diena pagāja nemanot, un strauji tuvojās vakars. Līdz šim viss bija risinājies pēc plāna. Par spīti nogurumam pēc mājas uzkopšanas darbiem un vēlmei mazliet atpūsties, Lonija devās uz frizētavu. Apmeklējums bija rezervēts jau pāris nedēļu iepriekš, un nokavēt nedrīkstēja.

Kad Lonija atgriezās no salona, bija pilnīgi satumsis, un no tumšajiem padebešiem lejup atkal sāka kaisīties lielas slapja sniega pārslas.

Viņa piezvanīja Vilbertam, lai uzzinātu, kā viņam sokas rančo uzkopšanas darbos, bet vīrs neatbildēja. Laikam vēl aizvien rāvās vaiga sviedros. Reizēm viņš mēdza būt ļoti pedantisks un vienkāršam darbam veltīja pat daudz vairāk laika, nekā būtu nepieciešams. Kā jau grāmatvedis.

Sniga aizvien stiprāk.

Lonija aizkūra kamīnu un apsēdās klubkrēslā, lai mazliet atpūtinātu kājas. Raugoties kustīgajās liesmu mēlēs, viņa gluži nemanot iesnaudās, un, kad pamodās, bija jau pavisam vēls. Drīz laiks uz baznīcu, bet Vilberta vēl aizvien nebija.

Viņa zvanīja vēlreiz. Nu vīra telefons bija atslēgts. Ko tas varēja nozīmēt?

Lonija sāka just satraukumu. Ārā aiz loga plosījās īsta stihija – ap mājas stūriem auroja vējš un virpuļoja sniega vērpetes. Droši vien pilsēta tiks aizputināta un Lieldienās te valdīs īsts haoss.

Ietrallinājās tālrunis. Vilberts? Viņa paķēra telefonu. Nē, tikai Lilita, viņas draudzene. Atgādināja, ka viņām sarunāts kopīgi doties uz baznīcu. Lonija apstiprināja, ka noruna paliek spēkā, tomēr nespēja noslēpt bažas par Vilberta klusēšanu.

– Varbūt viņam izlādējies akumulators, – Lilita minēja. – Tā taču var gadīties, īpaši, ja viņš tur visu dienu pa āru dzīvo. Aukstumā tie modernie aparāti diez ko ilgi neiztur.

– Var jau būt, – Lonija atbildēja. – Bet man vienalga ir nemierīgs prāts. Tāda kā priekšnojauta.

Pēc sarunas viņa atgriezās virtuvē, lai pabeigtu pēdējos sagatavošanās darbus svinībām. Tomēr rosoties un darbojoties viņa juta aizvien lielāku satraukumu. Pedantiskais Vilberts jau nu nebūtu tas cilvēks, kurš aizmāršības dēļ paliktu bez sakariem, ļaujot izlādēties tālruņa

akumulatoram. Noteikti ne! Tur būs kas cits. Varēja gadīties nelaime. Piemēram, tīrot sniegu no jumta saules paneļiem, viņš varēja paslīdēt un nokrist un tagad varbūt guļ sniegā savainots un bezpalīdzīgs.

Bez desmit minūtēm deviņos vakarā Lonija vēlreiz nesekmīgi mēģināja sazvanīt vīru, tad saģērbās, paņēma auto atslēgas un apņēmīgi devās ārā no mājas. Līdz laukiem gan nebija tālu, bet vajadzēja pasteigties, iekams ceļi nav pilnībā aizputināti.

1. NODAĻA. SLEPENAIS UZDEVUMS

Ceturtdiena, 9. augusts. Pirms rītausmas

Nakts bija rāma, bez vēja un neparasti klusa.

Šeit, lielpilsētas sirdī, kur dzīvība un kustība vasarā nemēdz apstāties ne uz mirkli, mūžīgi ņudzošais cilvēku pūznis pēc pusnakts tomēr pamazām nomierinājās. Ļaudis, patvērušies savās ķieģeļu, koka vai betona ligzdās, nu baudīja atpūtu pēc svelmaini karstās dienas, kad termometra stabiņš ēnā sasniedza trīsdesmit divu grādu atzīmi, bet asfaltētajās un bruģētajās ielās temperatūra pakāpās krietni virs četrdesmit grādiem un iestājās īsti tropiska nakts. Pat tagad, kad pulkstenis jau rādīja trīs un austrumu pamalē varēja jaust rītausmas tuvošanos, gaiss vēl aizvien šķita smacīgs un mikls, tikpat kā nesniedzot kāroto spirdzinājumu.

Netālu no Viesturdārza un Rīgas pasažieru ostas cauri tumšajām vārtrūmēm un pagalmiem piesardzīgi slīdēja divu vīriešu ēnas. Viņi pārvietojās gandrīz bez trokšņa, klusu liekot soļus un izvairoties no ielu laternu un reklāmas izkārtņu vietumis radītajiem gaismas laukumiem. Tie noteikti nebija nedz viegli iereibuši kazino vai naktsklubu apmeklētāji, nedz strādnieki, kas atgriezās no naktsmaiņas, – tādi gājēji pārvietotos bezrūpīgi, neslapstoties un nebūt necenšoties būt klusi. Tieši otrādi, viņi droši vien

skaļi sarunātos. Bet šie divi, kustoties gluži kā zaglīgi spoki, jebkuram vērotājam no malas noteikti raisītu aizdomas.

Beidzot viņi apstājās vienā no daudzajiem iekšpagalmiem.

Visapkārt slējās masīvas pirmskara dzīvojamo namu sienas, pārvēršot mazo pagalmiņu līdzīgu drūmai, melnai šahtai. Cauri kāda pirmā stāva loga aizkariem plūstoša vāra gaismiņa ļāva sazīmēt liela koka aprises pašā pagalma centrā. Resnās saknes bija izcilājušas pirms nez cik gadu desmitiem uzlieto asfaltu, bet pamatīgie, lapotie zari stiepās visa miniatūrā pagalma platumā.

Abi vīrieši stāvēja, galvas atgāzuši, šķiet, cauri tumsai un biezajai lapotnei cenšoties saskatīt sava slepenā nāciena mērķi.

– Man tā neliekas diez ko laba ideja, – pirmais, savu sprīdi garāks par biedru, bet, pēc balss spriežot, gados vēl tīri jauns puisis, pusčukstus ieminējās.

Otrs, augumā īsākais, par atbildi tikai neskaidri norūca kaut ko, kas izklausījās pēc "vajag pamēģināt", un viņa pārinieks, izgrūdis nopūtu, devās pie koka. Apķēris stumbru, viņš sāka rāpties augšup, tuvāk un tuvāk pavērtajam trešā stāva logam, kas neskaidri vīdēja naktī.

* * *

Detektīvu aģentūras NEIB jeb "Nelsona un Neiberga izmeklēšanas birojs" jaunākais partneris Zintis Endijs Neibergs patiešām nebija sajūsmā par sava šefa Nelsona Eglīša ideju. Melnā tumsā ķepuroties un rāpties pa gludu koka stumbru, spraukties cauri zarainajai lapotnei, izmisīgi mēģinot saskatīt pareizo logu, pēc tam, paļaujoties tikai uz tausti, precīzi uzstādīt un nostiprināt kameru...

Kāpēc? Sasodīts, kādēļ to nevarēja darīt Nelsons pats? Viņš taču ir mazāka auguma, veiklāks un, par spīti saviem piecdesmit, diezgan spēcīgs. Bet nē, vienmēr melnais darbs jādara viņam, Zintim. Tikai tamdēļ, ka viņš sava šefa acīs vēl aizvien skaitījās "zaļais gurķis"?

– Man tā nešķiet īsti laba ideja, – Zintis šaubīgi ieminējās, runājot pusčukstus, lai viņus nesadzirdētu naktsmieru baudošie mājas iemītnieki. Visi logi, naktij iestājoties, tika atvērti līdz galam vaļā, lai ielaistu piekarsušajās istabās kaut cik svaiguma, un droši vien tur iekšā, ja nu kādu iemītnieku mocītu bezmiegs, it labi varētu saklausīt katru sīkāko pagalma troksnīti. Taču viņiem bija vēlams palikt nepamanītiem, lai neizraisītu aizdomas. Ja kāds tagad iedomāsies izsaukt policiju, tas pilnībā izjauks viņu rūpīgi plānoto operāciju. Un tad izsekojamais atkal pazudīs kādā ofšorā vai – vēl ļaunāk – Krievijas vai Baltkrievijas noziedzīgās pasaules labirintos. Tādā gadījumā iespējas vēlreiz viņu atrast tuvosies nullei.

Nelsons par atbildi uzmundrinoši uzsita partnerim uz pleca un iespieda rokā ap vidukli sprādzējamu somiņu, kurā atradās kamera. Tad ar brīdinošu žestu norādīja uz koku.

– Ir jāpamēģina. Un uzmanīgi, neaizķeries aiz kāda zara, – Zintis drīzāk nojauta nekā sadzirdēja šefa padomu. Nujā, bez pamācīšanas jau Nelsons nekādi nevarēja iztikt. Pat tagad, kopā ar savu asistentu veiksmīgi atrisinājis dažu labu visai sarežģītu un pat bīstamu uzdevumu un apstiprinājis Zinti par sava detektīvbiroja pilntiesīgu partneri, viņš tomēr turpināja uzvesties kā viszinīgs skolotājs. Bet Marija, viņu kolēģe, kas Nelsonu pazina ilgāk, teica, ka šefs tāds esot bijis vienmēr un diez vai kādreiz mainīsies.

Zintis nopūtās, apvija rokas ap gludo stumbru un sāka grūto augšupceļu.

Patiesībā jau viņa uzdevums bija diezgan vienkāršs. Vismaz tāds tas šķita, visu plānojot un apspriežot NEIB mājīgajā kabinetā pie rakstāmgalda ar kūpošu kafijas krūzīti un smaržīgiem gaļas pīrādziņiem. Bet tagad, tveicīgās nakts vistumšākajā stundā svešā pagalmā starp daudzstāvu namu monstrīgajiem korpusiem, viss vairs neizskatījās tik elementāri. Vai viņš vispār, neviena nesadzirdēts un nepamanīts, pagūs uzrāpties līdz trešā stāva augstumam? Vai kameras nostiprināšana tumsā izdosies pietiekami kvalitatīvi? Un ja nu gadās kļūda? Ja nu viņš pavērsīs kameru pret nepareizo logu vai arī leņķis būs tāds, ka neko nevarēs redzēt? Varbūt tieši logam priekšā būs koka lapotne? Ko tad iesākt?

Kāpiena sākums šķita diezgan bezcerīgs. Kaut arī stumbrs nebija pilnīgi gluds un pēdas šur tur sataustīja izciļņus, pret kuriem atsperties, kāpšana galīgi nevedās. Līdz beidzot, kad apņēmība jau sāka zust un Zintis bija gatavs padoties, rokas sajuta pirmos zarus; viņš ieķērās tajos, pievilkās, gluži kā izpildot vingrojumu pie stieņa, un turpmākā rāpšanās vedās raitāk. Tiesa, šad tad viņš tumsas dēļ atsita galvu pret kādu no zariem, bet tas nebija īpaši sāpīgi.

– Kā sokas? – Nelsona balss bezvadu austiņās atskanēja tik negaidīti un skaļi, ka Zintis satrūkās. Ak jā, tāda taču bija viņu noruna: kamēr viņš kāps, šefs atgriezīsies pie auto un pieslēgs kameras tālvadību un mobilos sakarus, lai pārbaudītu, vai viss tiek darīts, kā pienākas.

– Pagaidām okei, – viņš klusu nomurmināja un turpināja savus vingrojumus starp neredzamajiem zariem.

Tā, šķiet, tieši pretī ir trešais stāvs.

Sasprindzinājis redzi, Zintis vērās cauri lapām uz pretējā nama sienu. Logs, tas tur, blakus mazajam balkoniņam... viņus interesējošā guļamistaba. Jā, tas laikam būs īstais. Ļoti labi. Tagad te jābūt fotogrāfijā redzētajam dīvaini šķībajam zaram, gluži kā uz leju pagrieztam īkšķim, paverot lapotnē tādu kā mazu lodziņu uz viņu mērķi... Lūk, kur tas ir. Jauki, pagaidām viss notiek pēc plāna, un tagad jāķeras pie kameras nostiprināšanas.

Zintis stingri ar kājām aptvēra stumbru, atspieda kreisās rokas elkoni pret kādu resnāku zaru un iegrima darbā.

* * *

– Labi darīts! Malacis, Zinti, – Nelsons atzīmēja, stūrējot automašīnu pa naksnīgi tukšajām, dzelteni oranžo laternu apgaismotajām Rīgas ielām Vanšu tilta virzienā. – Nākamnakt mēs visu pabeigsim.

Zintis piekrītoši pamāja ar galvu un izstaipījās. Pēc garās, karstās un nogurdinošās dienas un naksnīgās vingrošanas pa koku zariem viņš jutās noguris un miegains. Pirmītējais īgnums pret šefu jau sāka gaist, dodot vietu apmierinājumam par veiksmīgi izpildīto uzdevumu. Velti viņš pirmīt sacepās. Protams, smagākā darba daļa pienācās tieši viņam, jaunākajam un spēcīgākajam komandā. Kuram gan citam? Nelsons, kaut pēc skata lunkans un sprauns, tomēr bija un palika pusmūža vīrs ar reizi pa reizei sāpošu muguru un pagājušajā rudenī gūtu galvas traumu, kas vēl aizvien lika sevi manīt. Bet Marija... sieviete, turklāt smalka un trausla būtne... Tā ka viss taisnīgi, nekādas diskriminācijas pret "zaļākiem" kolēģiem.

– Neesmu vairs tik žiperīgs kā senāk, – Nelsons, gluži kā uzminējis Zinta domas, ieteicās, kad viņi jau nobrauca no Vanšu tilta Daugavas kreisajā krastā. Mašīna sparīgi

sašūpojās, šķērsojot Slokas ielas tramvaja sliedes. – Paldies, ka piekriti kāpt, – viņš piebilda. – Es tiešām nebūtu ticis galā.

– Viss kārtībā, nav par ko! – Zintis atsaucās, ērcīgumam pilnīgi un galīgi pazūdot. – Ceru, ka to kameru neviens rīt nepamanīs. Es gan ļoti centos, bet ej nu sazini, kā izskatīsies dienasgaismā. Ja nu kāda tantīte...

– Būs labi, – šefs viņu mierināja. – Tantītes sēž pie logiem tikai tad, ja ir ko redzēt. Bet tur? Pagalms kā aka, vēl koks pa vidu, un viss, nekā vairāk. Turklāt pat pusdienlaikā tur ir puskrēsla. Tici man, neviens neko neredzēs. Un rītvakar mēs abi paņemsim viņu pie dziesmas...

"Viņš" bija kāds tips, kurš, ja reiz nolēmis, ka nevēlas ar kādu komunicēt, varēja kļūt, maigi izsakoties, visai grūti sastopams. Eremejam Klausam, zināmās aprindās pazīstamam ēnu ekonomikas darbonim un visai populāras politiskas partijas slepenajam finansētājam, pat nebija Latvijā reģistrētas adreses. Arī tā, ko viņš bija oficiāli uzrādījis Ambergeitā – Dērbijšīrā Anglijā –, izrādījās nederīga korespondences nosūtīšanai. Visas vēstules atgriezās ar *Royal Mail* atzīmi, ka adresāts devies prom (*addressee gone away*). Taču bija daži cilvēki, kas ļoti vēlējās, lai slapstīgais Eremejs tomēr saņemtu ziņu no viņiem. Turklāt saņemtu šo ziņu tā, lai tiesā varētu neapstrīdami pierādīt saņemšanas faktu. Tamdēļ komunicēt kārie ļaudis bija nolēmuši izmantot privātdetektīvu pakalpojumus un, sekojot dažu ietekmīgu personu rekomendācijām, pēc kāda laika klaudzināja pie NEIB pieticīgā kabineta durvīm. Klientu piedāvātais atalgojums par vēstules nogādāšanu šķita pietiekami dāsns, lai mazais NEIB kolektīvs – Nelsons, Zintis un Marija – piekristu kļūt par izmeklētājiem un kurjeriem

vienlaikus. Ar lielu entuziasmu viņi ķērās pie darba, bet drīz vien saprata, ka Klausa kungs ir cietāks rieksts, nekā sākotnēji varēja iedomāties. Zintis, meklējot šī cilvēka pēdas, augām dienām sērfoja interneta džungļos, Nelsons izmantoja visus vecos dienesta sakarus, Marija izmēģināja savas īpašās bioenerģētikas metodes, bet vienīgais, ko viņi bija spējuši noskaidrot divu nedēļu pūliņu rezultātā, – meklētā persona neatrodas Latvijā un regulāri maina dzīvesvietu. Klausa kungam patika klejot. Viņš uzradās te Stokholmā, te Parīzē, te Londonā, te Pēterburgā, bet nekur ilgi nepakavējās. Kā mazs cerību stariņš kalpoja detektīvu atklātais fakts, ka Eremejs reizi pusgadā tomēr uz dažām dienām apmeklē Rīgu, lai slepeni tiktos ar biznesa partneriem. Vēl dažas dienas čakli padarbojoties, viņiem izdevās noskaidrot šos partnerus, un tas nebūt nelikās iepriecinošs atklājums.

– Mūsu nenotveramais Klausa kungs draudzējas ar visai nopietniem ļaudīm, – sacīja Nelsons pagājušās pirmdienas rīta plānošanas sanāksmē, demonstrējot mazliet izplūdušu fotoattēla kopiju, kurā bija redzami daži bruņoti, apmierināti smaidoši vīrieši mednieku tērpos, pozējot pie nogalināta milzu vērsim līdzīga dzīvnieka līķa. – Šo man izdevās pa draugam dabūt no viena paziņas drošības struktūrās. Uzņemts Baltkrievijā, šķiet, Polijas pierobežā...

– Tas ir sumbrs? Eiropas bizons? – Zintis vaicāja. – Es domāju, ka tie ir aizsargājami un dzīvo tikai rezervātos...

– Tā arī ir, – Nelsons piekrita. – Bet, ja tev ir daudz naudas, vari nopirkt ekskluzīvu licenci.

– Cik daudz naudas?

– Apmēram tik, lai nopirktu kārtīgu divstāvu māju mūsu pilsētā.

Marija neticīgi nogrozīja galvu.

– Vai tiešām cilvēki ir gatavi to maksāt, vienkārši lai nogalinātu?

– Jā, ne aci nepamirkšķinot, – Nelsons apstiprināja. – Kā jau teicu, nopietni ļaudis. Tie divi aizmugurē, kas stāv aiz sumbra, ir oligarhi no Krievijas. Pa kreisi sēž mūsu Klausa kungs, bet tas ar skūto galvu labajā pusē – puisis no Baltkrievijas prezidenta drošības dienesta. Nezinām, kurš izdarījis šo uzņēmumu, bet tas noteikti ir piektais no viņu draudzīgās kompānijas, diez vai šie būtu pieaicinājuši kādu fotogrāfu no malas. Kādus secinājumus mēs varam izdarīt, kolēģi?

– Esam kārtīgi ieķēpājušies ar šo lietu, – sacīja Zintis. – Bet nu jau par vēlu atteikties. Jānoved viss līdz galam.

– Turpmāk mums jābūt ļoti piesardzīgiem, – piebilda Marija.

– Tieši tā. Jums abiem pilnīga taisnība, – Nelsons apstiprināja, izdalot kolēģiem fotoattēla kopijas.

* * *

Tās pašas dienas vakars, pēc plkst. 22.00

Viņi ierīkoja slēpni uz ielas. Pietiekami tuvu kamerai, lai spētu uztvert tās signālu un vērot gan pagalmu, gan guļamistabas logu. Ja paveiksies, viņi redzēs arī istabā notiekošo. Tomēr viņu novērošanas postenis atradās pietiekami tālu no mājas, lai būtu cerības, ka piesardzīgais Eremejs Klauss viņu klātbūtni nepamanīs.

Tāpat kā citur Rīgā, arī šeit visā ielas garumā bija maksas zona, un Nelsons godīgi samaksāja par stāvēšanu līdz pulksten astoņiem vakarā, kārtējo reizi nopukojies par, viņaprāt, nenormāli augstajām cenām.

– Kad biju Oksfordā ciemos pie dēla, tur tādu trakumu neredzēju, – viņš noburkšķēja, atgriežoties mašīnā. – Protams, vietu atrast tur grūti, gandrīz neiespējami, daudz aizlieguma zīmju, viss pārpildīts, īpaši vakaros, bet jāmaksā, vismaz uz mazajām ieliņām, nav. Pie mums... kā tādā ekskluzīvā miljonāru pilsētā. Ja vēl te būtu kāda apsardze... Par to naudu, no kuras tikko šķīros, mēs ar tevi būtu varējuši paēst normālas vakariņas.

Viņš vēl kādu brīdi neapmierināts pie sevis bubināja, pieslēdzot datoru pie interneta un atverot kameras aplikāciju, bet, kad uz ekrāna parādījās attēls, nomierinājās.

Redzamība bija laba, un Zintis gandarīts secināja, ka, par spīti tumsai, vakarnakt viņam izdevies kameru noregulēt precīzi. Tieši priekšā vīdēja logs ar atvilktiem aizkariem.

– Nu paskatīsimies... – Nelsons sāka darboties gar datora klaviatūru, pietuvinot attēlu un dodot kamerai komandu pagriezties. – Jā, viss kārtībā, – viņš secināja. – Labs darbs. Tagad atliek vien gaidīt. Es patiešām ceru, ka viņš ieradīsies.

Viņi ierīkojās ērtāk, laiski vērojot ielu. Gausi ritēja laiks.

Informāciju par to, ka NEIB meklētais Eremejs Klauss jau atrodas Rīgā un šad tad mēdz apmeklēt Irisu Mitrofanovu, elitāra intīmkluba meiču, viņas personīgajos apartamentos, izdevās noskaidrot pēdējā brīdī. Izrādījās, Klausa kungs ieradies jau pirms vairākām dienām un kuru katru brīdi atkal varēja nozust, lai dotos tālāk savos noslēpumainajos klejojumos. Varbūt šī bija vienīgā iespēja viņu sastapt personiski un izpildīt klientu lūgumu. Viņi cerēja, ka, dodoties intīmās izpriecās, Klauss neatvedīs sev līdzi miesassargus, no kuriem parasti nešķīrās ne uz mirkli.

Šīsdienas karstums ne ar ko neatšķīrās no vakardienas svelmes. Zintis juta, kā pa muguru lejup rit sviedru lāses. Nelsons automašīnu un kondicionētāju iedarbināja tikai reizi pusstundā uz dažām minūtēm, lai nepievērstu lieku uzmanību, bet sprīža platumā pavērtie auto sānu logi nedeva gandrīz nekādu svaigumu. Arī pēc saulrieta, kad ielas tinās pelēcīgā krēslā, nekļuva īpaši labāk.

– Kā mikroviļņu krāsnī, – Zintis nomurmināja. Atlaižoties pret krēsla atzveltni, viņš juta pie miesas pielīpam kreklu. Kā tagad noderētu pelde ezerā vai vismaz vēsa duša! Un pāris norasojušu pudeļu spirdzinoša dzēriena no ledusskapja.

– Kad viss beigsies, aizbrauksim iedzert alu, – Nelsons ierunājās. Arī viņš izskatījās saguris un nomocījies, garās ūsas bēdīgi nošļukušas, uz pieres sviedri, neveselīga sejas krāsa un maisiņi zem acīm.

Zintis piekrītoši pamāja ar galvu un, pavēris plašāk savas puses logu, ar labpatiku izbaudīja vieglo vēja pūsmiņu, kas dzesēja pieri un vaigus.

Pa ielu aizdūca pāris automašīnu.

Šis bija turīgs rajons. Gājējus tikpat kā neredzēja, jo visi pārvietojās ar auto, turklāt nevis ar šādām tādām grabažām, kā, piemēram, Nelsona nu jau teju divus gadu desmitus pārdzīvojušais *Ford*, bet ar jauniem, ekskluzīvi dārgiem limuzīniem. Te varēja redzēt *Porsche* un *Mercedes*, un *Bentley*, un vēl tādus modeļus, kuru emblēmām Zintis pat nezināja nosaukumu. Viņš jau grasījās pievērsties tālrunim, lai internetā sameklētu firmas zīmes atšifrējumu kārtējam supermoderna dizaina monstram, kurš cēli aizdūca viņiem garām, kad Nelsons piebikstīja viņam pie kājas.

– Lūk, arī Irisa, – šefs apmierināts norādīja uz jaunu, slaidu tumšmati, kas izkāpa no tikko ielas malā novietota sudraba krāsas *Lexus*. – Iedomājies, ar savu kājstarpi viņa nopelna vairāk nekā mēs visi trīs kopā! Pieci simti eiro par nakti! Normālai meitenei būtu jāstrādā veselu mēnesi algotā darbā, lai tādu naudu nopelnītu! Manuprāt, tas nav taisnīgi.

– Tiešām tik daudz? – Zintis vēroja Irisu, kas, ar tālvadības pulti aizslēgusi auto, nesteidzīgā gaitā sperdama sīkus, graciozus solīšus, augstpapēžu kurpītēm klikšķinot pa ietves bruģi, devās sava nama virzienā. Sieviete neapšaubāmi bija glīta un labi kopta un kārdinoši demonstrēja augstu atsegtās kājas, bet...

– Tiešām, – šefs apstiprināja. – Surikats tukšu nemuldēs, tici man. Ja viņš ko saka, tā arī ir. Informēts cilvēks.

Surikats bija iesauka vienam no Nelsona ziņotājiem – puisim, kurš strādāja par menedžeri kazino "Sarkangalvīte" pašā Rīgas centrā, kur apgrozījās ne vien ļoti naudīgi tūristi, bet arī vietējās biznesa slavenības, labi situēti ēnu ekonomikas pārstāvji, elitāras prostitūtas un vēl citas šaubīgas personas. Tieši pateicoties šī ziņotāja vērīgajai acij, beidzot izdevās sadzīt pēdas gan Eremejam Klausam, gan arī viņa iecienītajai seksuālo pakalpojumu sniedzējai. Pēc tam nenācās grūti atrast Irisas adresi un noskaidrot, ka Klauss savu Rīgas vizīšu laikā vismaz divas trīs naktis pavada viņas gultā. Tā nu abi detektīvi te sēdēja, un – vismaz pagaidām šķita – viss ritēja pēc plāna.

– Klauss rīt dodas uz Varšavu, – Nelsons atgādināja, pagriežot kameru pret nama ārdurvīm. – Pēdējais vakars Rīgā. Surikats noklausījies sarunu pie bāra letes. Pēc tam Klauss sačukstējies ar Irisu... Saproti pats. Gandrīz simtprocentīgi droši, ka atnāks.

Pēc mirkļa ekrānā parādījās jau pazīstamais sievietes stāvs. Irisa raitā solī pienāca pie ārdurvīm, pacēla pie domofona koda atslēgu un nozuda kāpņu telpā. Vēl pēc dažām minūtēm viņas trešā stāva dzīvokļa logos iedegās gaismas.

– Nu jau drīz, – Nelsons nomurmināja, paraugoties pulkstenī. – Vai tu esi gatavs?

– Jā, – Zintis atbildēja.

Patiesībā viņš nemaz nejutās gatavs. Tagad, kad dienām ilgā gaidīšana tuvojās noslēgumam, viņš juta nevis atvieglojumu, bet gan pieaugošu nemieru, it kā šovakar paredzamais finmāls būtu sākums kaut kam citam, daudz sarežģītākam un bīstamākam.

* * *

Pagāja pusstunda. Krēsla jau bija tiktāl sabiezējusi, ka ielās iedegās laternas. Vēl mazliet, un kļūs pilnīgi tumšs. Ieplānotajam pasākumam ideāli apstākļi.

Viņi pacietīgi gaidīja, raugoties datora ekrānā.

Irisas augums brīžiem parādījās kameras redzeslokā, bet brīžiem pazuda dzīvokļa labirintos, un Zintis sāka bažīties.

– Ja nu viņi izvēlas to darīt nevis guļamistabā, bet gan kaut kur citur? Kāda tad jēga no kameras? Un tā mana kokā kāpšana...

– Viss būs kārtībā. – Šefs smīkņāja ūsās. – Klauss darīs to, ko gribēs Irisa. Bet viņa darīs tā, kā vajadzīgs. Tu redzēsi.

– Tad viņa... Tiešām?

– Jā, – Nelsona smaids kļuva platāks. – Saproti pats: ja operācijā ir tik daudz nezināmo, jādara viss iespējamais,

lai nodrošinātos. Surikatam ar mūsu meičuku ir draudzīgas attiecības. Viņš mīļi palūdza, un viss. Nekas daudz jau viņai nav jādara, vai ne?

Viņš aprāvās, jo Irisa atgriezās guļamistabā, un abi vērotāji klusu noelsās. Sieviete, šķiet, tikko bija apmeklējusi dušu. Pāri puskailajam, vingrajam ķermenim, ko sedza vien ap vidukli pavirši apmests dvielītis, ritēja ūdens lāses. Viņa laiskiem kaķenes soļiem pienāca pie loga, atvēra to līdz galam vaļā un tīksmi izstaipījās, baudot nakts gaisa rēno plūsmu.

– Vai viņa zina, ka mēs... – Zintis aplaizīja pēkšņi izkaltušās lūpas, nespējot atraut skatienu no šī auguma. Tas šķita tik ideāls kā sena skulptūra un vienlaikus tik perversi pavedinošs...

– Nē, – Nelsons papurināja galvu. – Par to, kas te notiks, viņa nav informēta. Ir tikai sarunāts, ka viņa neaizvilks aizkarus, neaizslēgs durvis un klientu apkalpos šajā istabā. Tas viss. Protams, būtu jābūt galīgi dumjai, lai nesaprastu, ka notiek novērošana. Viņa droši vien tā gorās, lai mūs pakaitinātu.

Irisa aizgriezās no loga, piegāja pie skapja un, nometusi ap gurniem apsieto dvieli, sāka piemērīt vakaram paredzēto apakšveļu. Zintis novērsa skatienu, kautrējoties pats no savām sajūtām un nevēloties, lai Nelsons pamana, cik uzbudināts un sasprindzis viņš ir.

– Kurā brīdī man jāsāk filmēt? – viņš vaicāja, lai pievērstu pats savu uzmanību operācijas lietišķajai pusei.

– Kā jau norunāts, – tiklīdz sākas, hm... tā teikt, intīmas darbības, – Nelsons atgādināja. – Noteikti vajag tuvplānus, bet tā, lai redzētu arī sejas. Mums nav vajadzīga pornofilma, bet pierādījumi. Un neaizmirsti, ka beigās jārīkojas

ļoti ātri. Tu atsūti man uz *WhatsApp* numuru dažus foto, tad žigli skrien pēc kameras. Tā jāsavāc obligāti. Nedrīkstam atstāt nekādus...

Irisa pieliecās, lai uzvilktu caurspīdīgas, sarkanas mežģīņu biksītes, un šefs apklusa, nepabeidzis teikumu.

– Ja mana Anita zinātu, ar ko mēs te nodarbojamies, – viņš pēc mirkļa piebilda. – Nekad neesmu jutis sevī lūriķa tieksmes, bet ir brīži, kad...

Viņiem garām pabrauca *Porsche Cayenne* džips un nogriezās pa kreisi šķērsielā.

– Tā. Sākas. Tas ir viņš. – Nelsons sarosījās. – Izdomājis nākt cauri pagalmiem, tāpat kā mēs vakar, tāpēc aizbrauca noparkoties tālāk. Tas mums visu atvieglos. Ceru, ka miesassargs nevilksies līdzi. Bet katram gadījumam, tiklīdz esi paņēmis kameru, joz atpakaļ uz mašīnu un uzreiz darbini iekšā, lai varam pēc iespējas ātri pazust. Sarunāts?

Pagalmā iznira divu vīriešu stāvi. Viens, tumšā uzvalkā tērpts pamatīga auguma tēviņš, droši vien pildīja apsarga funkcijas. Otrs – pusmūža kungs ar apaļīgu izspīlētu vēderiņu, ģērbies T kreklā un šortos, augumā sīkāks, savam pavadonim tik tikko līdz pleciem. Kamera nakts režīmā darbojās ļoti kvalitatīvi, un Zintis tūlīt atpazina fotogrāfijā redzēto seju.

Eremejs Klauss ar paviršu žestu atlaida apsargu, mirkli nogaidīja un tad nospieda domofona pogu. Irisas dzīvoklī klusu iedziedājās zvana melodija.

Nelsons pagriezās, paņēma uz aizmugurējā sēdekļa nolikto instrumentu kasti un nolika to sev klēpī. Viņa augumā jutās saspringums, un pat lielās ūsas šķita gaidās saslējušās uz priekšu.

Operācijas noslēguma fāze varēja sākties.

* * *

Prelūdija nevilkās pārlieku ilgi.

Datora ekrānā vērojot kameras pārraidi, viņi redzēja, kā virtuvē iedegas gaisma. Aiz žalūzijām šurpu turpu slīdēja divu augumu mestas ēnas.

Irisa un viņas viesis apsēdās pie galda un, spriežot pēc ēnu kustības, malkoja kādu dzērienu. Šajā telpā logs bija aizvērts, tāpēc no viņu sarunas varēja saklausīt tikai dažus nenozīmīgus vārdus. Vairāk runāja vīrietis, sieviete tikai piebalsoja un reizēm iesmējās. Saskandinātu kristāla glāžu šķinda. Atkal smiekli.

Pēc stundas ceturkšņa abi piecēlās. Iedegās gaisma guļamistabā, un, kad kameras automātika pielāgojās izmainītajiem apgaismojuma apstākļiem, pārītis jau atradās gaidāmās izrādes vietā. Viņu šīvakara operācijas mērķis Eremejs Klauss stāvēja ar atvērtu šampanieša pudeli kreisajā rokā, labajā balansēdams divas glāzes. Viņš aizdomīgi blenza uz logu.

– Vai to nevajadzētu aizvērt? – Klauss vaicāja, noliekot pudeli un glāzes uz naktsgaldiņa pie milzīgās gultas. – Es neesmu ekshibicionists, vai zini! Ja kāds lūr pakaļā, man pazūd erekcija.

Viņš iereibuša cilvēka manierē iesmējās un tuvojās logam.

Vai tiešām viņš to aizvērs? Ko tādā gadījumā darīt? Vai Nelsonam ir plāns B? Zintis par tādu nezināja.

– Viss kārtībā, zaķīt, – atskanēja Irisas balss. Viņa stāvēja istabas durvīs, tērpusies tikai simboliskā apakšveļā. – Neviens tavā pakaļā nelūrēs. Neesi jau te pirmo reizi. Atceries – mums tieši pretī ir lielais kaimiņmājas mūris bez logiem, un tad vēl tas milzīgais koks... Tā ka vari būt mierīgs.

Klauss kaut ko norūca un, izbāzis galvu pāri palodzei, blenza naktī.

– Šodien te ir galīgs bezgaiss, un man nav kondicionētāja, – Irisa turpināja. – Tu taču negribi, lai mums vēderi salīp kopā, vai ne? Ja tev neērti, varu izslēgt gaismu. No gaiteņa nedaudz iespīdēs. Ar to taču tev pietiks? Labi?

– Labi, – vīrietis atbildēja. – Ar to pietiks. Bet es gribu tevi redzēt, neaizmirsti.

Noklikšķēja slēdzis. Guļamistaba iegrima krēslā. Kamera ātri pielāgojās, un jau pēc dažām sekundēm attēls atkal kļuva skaidrs un detalizēts.

Irisa pienāca pie Klausa, notupās uz ceļiem, un viņas pirksti sāka profesionāli darboties gar vīrieša bikšu aizdari.

– Aiziet! – Nelsons teica un atvēra automašīnas durvis. – Lai mums izdodas!

– Viss būs kārtībā, – Zintis atsaucās un iedarbināja kameras filmēšanas režīmu. – Es pateikšu, kad jāiet iekšā.

Nelsons pamāja ar galvu un nozuda tumsā.

* * *

– Nu ir īstais brīdis, – Zintis sacīja.

Materiāla bija safilmēts pietiekami; sanāktu visīstākā pornogrāfiskā drāma par impotenta večuka vīrišķības atdzīvināšanas mēģinājumiem. Irisai pēc zināmiem pūliņiem patiešām tas izdevās, un pārītis pārvietojās uz lielo gultu, lai seksuālās orģijas turpinātu komfortablākos apstākļos.

Kopš mirkļa, kad Nelsons pameta automašīnu, viņi abi atradās nepārtrauktā sarunu režīmā, tāpat kā iepriekšējā naktī izmantojot kompaktas bezvadu austiņas. Zintis varēja dzirdēt šefa soļu atbalsis, viņam dodoties cauri

vārtu velvei, un mierīgo elpu, stāvot un gaidot kolēģa signālu.

– Aiziet! Es dodos, – Nelsons atbildēja. – Sūti man bildes un joz pēc kameras. Es centīšos ātri.

Zintis nosūtīja šefam dažus šokējošus tuvplāna uzņēmumus, ar kuriem pietiktu, lai pilnībā iznīcinātu gan Klausa, gan viņa finansētās politiskās partijas reputāciju. Ja kungs iespītēsies un atteiksies izpildīt Nelsona prasības, šīs ainas bija plānots izmantot Klausa pārliecības maiņai.

Aizslēdzis mašīnu, Zintis steigšus soļoja pagalma virzienā un, nonācis pie kļavas, visai veicīgi uzrāpās līdz kamerai. Šoreiz pat izdevās ne reizi neapdauzīt galvu pret koka zariem.

Irisas guļamistabā dega gaisma. Aina bija patiešām iespaidīga. Klausa kungs, pielēcis kājās, stāvēja kaut gluži pliks, toties visai kareivīgā pozā, ar naidīgi saviebtu grimasi, sastingušā žestā pastiepis roku uz naktsgaldiņa pusi, kur gulēja mobilais telefons. Pirmīt atdzīvinātā vīrišķība, atkal ieņēmusi savu dabisko stāvokli, atgādināja nožēlojami sīku, pelēku un krunkainu baloniņu, kam tikko varmācīgi izlaists gaiss. Uz savandītajiem palagiem mētājās dokumentu kaudzīte, bet pati dzīvokļa saimniece, kaila un pietvīkusi, sēdēja uz gultas malas un izskatījās izbijusies.

"Nav nekāds brīnums, es viņas vietā arī nobītos," Zintis domāja, veroties savā šefā, kurš tagad vairāk atgādināja bruņotu bandītu, nevis privātdetektīvu. Nelsona seju, tostarp kuplās ūsas, pilnībā nosedza asiņaini sarkana maska, bet pret Klausu pavērstajā balti cimdotajā rokā vīdēja melna pistole ar uzskrūvētu klusinātāju.

Oho! Tātad kompromitējošie foto nenostrādāja, Zintis secināja un, sataustījis kameru, steidzīgi skrūvēja vaļā pie koka stumbra piestiprināto sērkociņu kastītes lieluma

kronšteinu, vienlaikus cenšoties vērot Irisas dzīvoklī notiekošo scēnu.

– Nedariet muļķības, Klausa kungs, – Nelsons mierīgi teica, pamādams ar pistoli. – Man ir rīkojums nepakļaušanās gadījumā padarīt jūs nekaitīgu. Un tas notiks bez liela trokšņa, kā varat iedomāties. – Viņš ar profesionālu īkšķa kustību noklikšķināja drošinātāju.

Abi mīlnieki satrūkās, un Irisa izgrūda īsu spiedzienu.

– Tu esi stulbenis! – Klauss nošņāca kā pārkaitināts kaķis. – Domā, ka tas tik vienkārši beigsies? Labi! Es, protams, parakstīšu to sūda papīru. Un tad mierīgi aizbraukšu no valsts. Tu to aizkavēt nevarēsi. Es neko neesmu noziedzies, neesmu ne aizdomās turamais, ne arī apsūdzētais. Brīvs Eiropas Savienības pilsonis! Varu doties, kur gribu! Skaidrs? Bet pie tevis, draudziņ... pie tevis atnāks ciemiņi. Agri vai vēlu mani cilvēki tevi izskaitļos. Maska neko nepalīdzēs. Un tad tu nožēlosi...

– Viss, ko jūs te runājat, pret jums var tikt izmantots tiesā, – Nelsons rāmi viņu pārtrauca. – Tostarp tikko izskanējušie draudi. Nenonāksim galējībās. Ir tikai jāparaksta šis dokuments, ka esat saņēmis sūtījumu, un viss. Nekā personiska. Foto un video materiālus apsolu neizmantot. Protams, ja sūtīsiet pie manis savus bandītus, tad gan manas domas varētu strauji mainīties. Tāpēc ierakstu saglabāšu. Savai drošībai. Vienojušies?

Klauss vēlreiz nošņācās, pagrāba dokumentu no gultas un atkal dzīrās doties pie naktsgaldiņa, bet Nelsons noraidoši papurināja galvu un ar ieroci norādīja uz palodzes pusi.

– Pie loga būs ērtāk, – viņš laipni bilda. – Lūdzu, pildspalva. To varēsiet paturēt piemiņai. Manu pirkstu nospiedumu tur nebūs, varat netērēt laiku.

Zintis saprata, ka pienācis brīdis steigšus taisīties prom.

Klauss pagriezās uz loga pusi. Viņa apaļais, melni spalvotais vēders radīja asociācijas ar lielu zirnekli. Ja pieies pie palodzes, no istabas krītošajā gaismā viņš varētu pamanīt, kas slēpjas koka lapotnē tikai dažu metru attālumā.

Zintis iegrūda jostas somiņā demontēto kameru kopā ar kronšteinu un skrūvgriezi, ieķērās ar rokām tuvākajā zarā, lai nolaistu kājas lejup un atrastu atbalstu, bet tad atskanēja nelāgs krakšķis...